

DEBATS PÚBLICA XXI – Arquitectura de les titulacions – INTERNACIONALITZACIÓ

Presentació dels participants i opinions:

Anna Meléndez, grau en Geologia:

A la seva facultat s'ha parlat del 3+2, sobretot de cara als estudiants de màster, ja que han de sortir fora del país per poder cursar-lo.

Ismael Ávila Piñero, dinamitzador de Sociologia:

Els alumnes estan interessats a marxar a l'estranger per a fer un màster o altres estudis després d'acabar el grau.

José Bretón, Estudis Orientals:

No hi ha gaire informació sobre aquest tema.

Quim Bertos i Oliva, Polítiques i Sociologia:

En l'àmbit de les ciències socials s'ha notat que hi ha un alt interès a utilitzar programes propis o Erasmus. També posa èmfasi en el preu.

Marc Comerma, Història:

Els alumnes volem que la universitat doni més informació respecte dels programes propis com dels d'Erasmus.

Júlia Soler, Estudis Xinesos FTI:

Hi ha molta dificultat per a poder participar en el programa Erasmus, ja que no es poden escollir totes les assignatures per problemes de convalidacions amb altres universitats que farien que el grau s'allargués més de quatre anys.

Ricardo Lozano, Criminologia:

A la junta del grau ja s'ha parlat del 3+2 i s'ha fet un esquema de com quedaria el grau en cas que fos de quatre anys.

Observacions

Hi ha 8 països que tenen el pla 3+2 i 9 països que tenen el pla 4+1. La resta de països són flexibles però opten pels graus de 3 anys en comptes dels de 4 anys, sobretot els països occidentals. A Finlàndia, abans s'aplicava el 3+2 a la totalitat dels estudis. Ara, en canvi, està més repartit.

Debat sobre la internacionalització

- Existeix l'opinió que la millor opció és un model flexible que ajudi la UAB i les altres universitats a establir convenis d'Erasmus. També es posa de manifest que el fet que els màsters d'un any estiguin en declivi fa que els estudiants estrangers siguin més reticents a l'hora d'escollir-los. Hi ha màsters més econòmics a altres països, la qual cosa fa que molts estudiants marxin a l'estranger per a fer-los. Alguns alumnes són partidaris que s'adaptin els graus a les convalidacions per a poder participar en el programa Erasmus més fàcilment. Es considera que els estudiants que tenen la voluntat de marxar a l'estranger han meditat bé aquesta decisió, de la mateixa manera que hi ha estudiants que prefereixen romandre al seu país tot i que en coneixen les condicions en comparació amb les condicions d'altres països.
- Es destaca que molts dels països on s'aplica el que es coneix popularment com a "3+2" són països avançats en el camp de les ciències i que, Espanya, concretament, presenta bons resultats en l'àmbit de les biociències. D'una banda, hi ha països que reben millors ajudes que Espanya i, per aquest motiu, és difícil aplicar una estructura internacional per a tots ells. D'altra banda, hi ha hagut una davallada en el nombre d'estudiants que vénen a estudiar un màster a Espanya a causa de la diferència de qualitat. En relació als estudiants provinents d'altres països, es planteja **si caldria que les classes s'impartissin en anglès i si caldria potenciar més l'anglès als estudis de grau o als de màster**. Es creu que el professorat està preparat per fer les classes en anglès però caldria obrir vies noves perquè això no afectés el curs normal de les classes a la universitat. A més, alguns alumnes pensen que no es disposa de mitjans suficients per a emprendre una idea de negoci i que impera la tendència de treballar per compte d'altri en lloc d'emprendre un negoci propi, mentre que a altres països les condicions per a emprendre un negoci són millors.
- Alguns alumnes es pregunten quina és la qualitat dels estudis de màster que s'ofereixen a la UAB en relació amb altres països d'Europa. **L'anglès és molt important als estudis de màster a la resta d'Europa**. Un altre problema que s'observa és l'idioma en què s'imparteixen els graus. Per exemple, un estudiant pot no tenir el nivell d'alemany suficient per a fer l'Erasmus a Alemanya però, en canvi, pot tenir el nivell d'anglès suficient per a estudiar-hi el màster. El fet de fer classes durant tot l'any en una llengua que no és l'anglès fa que sigui més complicat poder estudiar a altres països. Cal estudiar cada cas concret perquè hi poden haver joves que vulguin estudiar l'alemany i per ells sí que seria adient fer l'Erasmus. La promoció de l'anglès és quelcom important i a Barcelona no es potencia gaire, és a dir que no es promoció el que podríem denominar com "la immigració culta".
- S'obre el debat sobre la qualitat docent que pot tenir el 4+1 envers el 3+2. Si els alumnes vénen de fora **després d'haver cursat un grau de tres anys, normalment voldran fer un màster de 2 anys en comptes de fer-ne un d'1 any** perquè no en sortiran preparats en la mateixa mesura. Es planteja el cas personal d'una estudiant que creu que si fa un màster de dos anys fora d'Europa, hauria de poder "convalidar" l'últim any de carrera amb el primer any del màster. En cas contrari, els alumnes que cursin la mateixa carrera que ella faran 3 anys més 2 de màster mentre que ella n'haurà hagut de fer 4 de grau més dos de màster. Per dir-ho d'una altra manera haurà d'estudiar durant més temps i haurà de pagar més. També es dóna importància al fet que els **programes propis** no siguin de la mateixa qualitat que el programa Erasmus. Es considera que **és difícil que els estudiants catalans i espanyols es comparin amb els de la resta de països Europa perquè no disposen dels mateixos**

recursos. Amb el model de 3 anys els estudiants poden tenir més oportunitats pel que fa a les convalidacions i, en funció de l'estructura que s'esculli, cal decantar-se per un idioma o un altre.

- Hi ha casos de programes propis en què, com que no hi ha una subvenció adequada **es proposa als alumnes que demanin una beca a una entitat privada com ara el banc Santander.** A la gran majoria dels països Europeus **els estudis universitaris són un dret** i l'estat els garanteix, dóna ajudes i els promou. A Espanya, en canvi, no passa el mateix i és per aquest motiu que se sent que hi ha una gran diferència entre Espanya i la resta d'Europa. Les especialitzacions també es veuen afectades en aquest àmbit, ja que en alguns països europeus els estudiants poden accedir a les especialitzacions més fàcilment, mentre que a casa nostra hi ha molts impediments per a poder cursar estudis de màster. Alhora, especialitzar-se sembla gairebé obligatori perquè, en cas de no fer-ho, els estudiants es queden enrere en relació a la resta d'Europa, on sembla que això està més normalitzat. Itàlia o França són països on l'anglès no està gaire estès entre la població i, per tant, en aquests països seria més convenient cursar els estudis en la llengua nacional. Alguns alumnes opinen que s'ha promocionat més el turisme que no pas la vida universitària.
- L'homogeneïtzació dels estudis també és objecte de reflexió al debat. Seria interessant que hi hagués una aproximació al projecte Europeu no només en l'àmbit educatiu sinó també pel que fa a **les taxes i l'accessibilitat.** No podem pretendre assimilar-nos a un país Europeu si no ens posem al seu mateix nivell en tots els àmbits. També es fa menció de la gran diferència de preus que hi ha entre Espanya i Europa, sobretot a les carreres d'humanitats que, a més, no tenen tant de renom ni sortides laborals com les carreres de ciències. Es debat sobre l'**efectivitat** que pot tenir aplicar el pla del 3+2, ja que s'ha garantit una millor **qualitat acadèmica i docent** pels graus. A més, el nivell econòmic que hi ha a cada país és molt diferent i, al cap i a la fi, és el que acaba condicionant un model o un altre. També es fa èmfasi en el fet que cada llengua té una càrrega cultural pròpia i estudiar en una llengua o una altra pot fer que els conceptes s'avaluïn des d'una perspectiva diferent. Per això és important que hi segueixi havent l'opció de fer les classes en la llengua local. Sempre es pot donar als alumnes les dues opcions perquè escullin. Tot i que la Generalitat té competències en educació, en última instància és el govern de l'Estat Espanyol qui pren les decisions. Hi ha l'opinió que les universitats de la resta d'Espanya no tenen les mateixes necessitats que la de Catalunya i es destaca la importància que té Catalunya al sud d'Europa en relació a altres ciutats, com ara Roma o Atenes.

Conclusions

- No ens podem equiparar amb la resta d'Europa si econòmicament no estem a la mateixa alçada.
- La internacionalització també porta problemes relacionats amb la llengua.
- Hi ha pros i contres tant amb el 3+2 com amb el 4+1.
- Hi ha una mecanització de la vida pel que fa als estudis.

- El que va passar amb el Pla Bolonya podria passar amb el 3+2. No tenim les mateixes condicions que la resta de països d'Europa.
- Per a poder fer una comparació acurada, caldria veure com seria l'estructuració.
- Hi ha preocupació pel que fa als programes propis i les convalidacions amb el programa Erasmus.
- Cal plantejar una estructura més flexible, com ara el 3+1+1, sobretot en relació amb les convalidacions.